

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 17C/138/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112220853
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8112220853.23

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobkýň 1./ L. W., rod. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. Š. - K. XXX, 2./ V. X., rod. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. Š. - K. XXX, obe právne zastúpené JUDr. Františkom Komkom, advokátom, Hlavná 27, Prešov proti žalovaným 1./ F. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom M.Ý. Š. - K. XXX, právne zastúpený JUDr. Oľgou Michalíkovou, advokátkou, Jarková 89, Prešov, 2./ Š. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. XXX, určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e, že parcela KNC XXXX/X záhrada o výmere 520 m² a parcela KNC XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 80 m² zapísané na LV č. XXXX k.ú. M. Š. patria do dedičstva po poručiteľovi Š. X., nar. XX.X.XXXX, zomrelý XX.X.XXXX v podiele 1/2.

II. Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 18.08.2000 sa žalobkyne spolu so žalobkyňou M. X., nar. XX.XX.XXXX domáhali určenia neplatnosti darovacej zmluvy a určenia neplatnosti oprávnenej držby. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 7C/271/2000.

2. M. X. podaním zo dňa 03.01.2001 vzala žalobu späť z dôvodu, že so synom (žalovaným v 1. rade) budú spor riešiť mimosúdne. Uznesením zo dňa 18.02.2004 bola M. X. pribratá do konania ako žalovaná v 2. rade.

3. Žalovaný v 1. rade so žalobou nesúhlasil a navrhol ju ako nedôvodnú zamietnuť.

4. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 7C/271/2000 - 317 zo dňa 30.04.2012 zamietol žalobu o určenie, že darovacia zmluva týkajúca sa prevodu vlastníckeho práva k novovytvoreným parcelám KN XXXX/X zastavaná plocha 269 m², KN XXXX/X záhrada o výmere 657 m², ktorej vklad bol povolený Okresným úradom, odborom katastrálnym pod č. V 3997 dňa 22.01.1999, je neplatná. Predmetným rozsudkom súd zároveň vylúčil na samostatné konanie žalobu o určenie, že žalovaný nie je oprávneným držiteľom k novovytvorenej parcele KN 1919/4 záhrada o výmere 600 m² vytvorenej z pôvodnej parcely XXXX/X - ovocný sad 2729 m² zapísanej na LV č. XXX k.ú. M. Š. s tým, že o trovách konania súd rozhodne v konečnom rozsudku. Vylúčené konanie sa viedlo ďalej pod sp. zn. 17C/138/2012.

5. Okresný súd Prešov uznesením č. k. 17C/138/2012 - 36 zo dňa 18.11.2013 pripustil zmenu žaloby tak, že znie: Súd určuje, že parcela KNC XXXX/X záhrada o výmere 520 m², parcela KNC XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 80 m² zapísané na LV č. XXXX k.ú. M. Š. patria do dedičstva po poručiteľovi Š.C. X., nar. XX.XX.XXXX, zomrelý XX.XX.XXXX.

6. Rozsudkom č. k. 17C/138/2012 - 68 zo dňa 31.03.2014 súd určil, že parcela KNC XXXX/X záhrada o výmere 520 m² a parcela KNC XXXX/X zastavané plochy a nádvoría o výmere 80 m² zapísané na LV č. XXXX k.ú. M. Š. patria do dedičstva po poručiteľovi Š. X., nar. XX.XX.XXXX, zomrelý XX.XX.XXXX v podiele 1 a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

7. V odôvodnení súd poukázal na to, že vydržanie predstavuje originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva a jeho účelom je dať do súladu dlhodobý faktický stav nepretržitej držby oprávneným držiteľom, ktorý je po stanovenú dobu objektívne presvedčený o svojom domnelom vlastníckom práve. K zákonným predpokladom vydržania patria tieto podmienky, ktoré musia byť splnené po celú vydržaciú dobu: spôsobilý predmet držby, dobrá viera, oprávnená držba po zákonom stanovenú dobu, uplynutie vydržacej doby. Následky vydržania spôsobujú, že oprávnený držiteľ, u ktorého boli splnené aj ostatné podmienky vydržania, nadobúda vlastníctvo veci, a to pôvodným spôsobom. Základnou podmienkou vydržania je, že pri držbe veci musí ísť o oprávnenú držbu, teda držiteľ musí byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, nestačí detencia, t.j. faktické nakladanie s vecou. Za oprávnenú držbu sa považuje nakladanie s vecou ako svojou, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu vec patrí ako vlastníkovi. Držba nie je oprávnená, ak držiteľ nie je v tomto zmysle dobromyseľný. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, teda že je jej vlastníkom, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobrá viera držiteľa musí byť v danej veci posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu od každého subjektu práva vyžadovať, má alebo mohol mať pochybnosti o existencii svojho práva. Aj keď je držiteľ subjektívne presvedčený o svojom práve, nebude so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, pokiaľ sú mu, alebo musia byť známe skutočnosti, z ktorých by pri zachovaní obvyklej opatrnosti musel spoznať, že nie je subjektom práva, o vydržanie ktorého ide. Dobrá viera držiteľa sa posudzuje objektívne, t.j. so zreteľom na konkrétne okolnosti a z hľadiska osobného presvedčenia držiteľa. Toto presvedčenie držiteľovi chýba, ak je pochybné, či je držba oprávnená alebo je treba mať za to, že je oprávnená. Dobromyseľnosť držiteľa musí trvať po celú dobu zákonom predpísanú na vydržanie. V prípade nehnuteľnosti vydržacia doba je 10 rokov dobromyseľnej držby a uvedená doba začne plynúť od momentu dobromyseľného uchopenia držby veci. Pre plynutie vydržacej doby platí, že táto musí byť nepretržitá. Akákoľvek strata držby v uvedenej dobe má za následok koniec plynutia vydržacej doby...Vlastníckeho práva žalovaného v 1. rade k parcelám XXXX/X a XXXX/X na LV č. XXXX k.ú. M. Š.Š. bolo zapísané na základe osvedčenia N412/99 zo dňa 09.07.1999. Už v tomto osvedčení pod IV. sa uvádza, že nehnuteľnosť bola nadobudnutá darom od rodičov, avšak zlým zameraním bola opomenutá parcela 1919/4 a táto bola nadobudnutá vydržaním ku dňu vydania osvedčenia 09.07.1999. Toto osvedčenie bolo vydané po úmrtí poručiteľa Š. X., ktorý zomrel XX.XX.XXXX. Z predchádzajúceho konania o neplatnosť darovacej zmluvy vyplýva, že táto bola uzatvorená medzi Š. X., M. X. a obdarovaným F. X. 13.07.1998 a predmetom darovania bola garáž, stodola, chliev, parcely KN XXXX/X zastavaná plocha 269 m², parcela XXXX/X záhrada o výmere 657 m² v celosti k.ú. Š. - K., ktoré boli zamerané geometrickým plánom č. 151/1998. Tieto nehnuteľnosti boli pôvodne vedené na LV č. XXX. Vklad tejto darovacej zmluvy bol povolený dňa 22.01.1999 pod č. V3997/1998. Už porovnaním týchto dvoch právnych úkonov vyplýva, že k zameraniu parcely XXXX/X došlo geometrickým plánom č. 151/1998, ktorý bol vypracovaný pre účely darovacej zmluvy uzatvorenej 13.07.1998. Súd považoval za pravdivý argument žalobkyň, že pokiaľ poručiteľ aj žalovaná v 2. rade chceli darovať žalovanému v 1. rade parcelu XXXX/X, bolo potrebné to urobiť vo forme písomnej darovacej zmluvy, pretože vlastníctvo k nehnuteľnej veci podľa § 133 ods. 2 OZ sa nadobúda vkladom do katastra nehnuteľnosti. Z tohto dôvodu argumentácia žalovaných, že došlo k darovaniu parcely XXXX/X v r. 1986 súd nepovažoval za pravdivú, pretože k takémuto úkonu bolo potrebné pristúpiť predpísaným spôsobom. Vykonaným dokazovaním žalovaný v 1. rade nepreukázal, že sa ujal držby ako dobromyseľný držiteľ v dobrej viere, že je vlastníkom tejto nehnuteľnosti, pretože mohol mať pri zachovaní opatrnosti sa k okolnosti konkrétneho prípadu, alebo mal mať pochybnosti o existencii svojho práva, pretože zo známych skutočností akým spôsobom sa nadobúda vlastníctvo pri vydržaní, musel poznať, že nie je subjektom tohto práva. Táto dobrá viera sa posudzuje z hľadiska objektívneho so zreteľom na konkrétne okolnosti a nemožno vychádzať len zo subjektívnych predstáv žalovaného v 1. rade. Napokon ani svedeckými výpoveďami nebolo preukázané, že došlo k vydržaniu týchto nehnuteľností, pretože svedeckými výpoveďami bolo preukázané, že poručiteľ dal tento svoj majetok do užívania žalovanému v 1. rade. Napokon poručiteľ tesne pred svojou smrťou urobil darovaciu zmluvu, ktorou previedol na žalovaného v 1. rade nehnuteľnosti k parcelám XXXX/X, XXXX/X, ale

práve tým, že bol nesprávne urobený geometrický plán, bola opomenutá parcela XXXX/X, ktorá práve na základe svedčenia mala prejsť do vlastníctva žalovaného v 1. rade. Pokiaľ žalovaní poukazovali na to, že žalobkyne mali vedomosť o tomto osvedčení a nenamietali ho v dedičskom konaní, nič nemení na skutočnosti, že osvedčenie z 09.07.1999 napadli súdnou žalobou 18.08.2000, resp. keď sa domáhali určenia neplatnosti osvedčenia, resp. podaním z 27.08.2012 zmenili žalobu na určenie, že do dedičstva patria parcely KNC XXXX/X, XXXX/X vedené na LV č. XXXX k.ú. M. Š.. Z uvedeného vyplýva, že podaním takejto žaloby prestala plynúť vydržacia doba žalovanému v 1. rade od 18.08.2000 až do rozhodnutia o tejto žalobe. Otec žalovaného v 1. rade, resp. porúčiteľ Š. X. pokiaľ bol známy vlastníkom, takisto aj žalovaná v 2. rade, boli zapísaní ako vlastníci týchto nehnuteľností, už aj z toho vyplýva, že žalovaný v 1. rade nemohol sa stať ich držiteľom, pretože k takémuto úkonu bol potrebný prevod písomnou zmluvou a vlastnícke právo sa nadobudlo až zápisom vlastníckeho práva na katastrálnych nehnuteľnosti. Keďže žalovaní nepreukázali, že žalovaný v 1. rade splnil všetky podmienky vydržania, súd musel žalobe vyhovieť, avšak vyhovel len v časti, pretože druhá polovica týchto nehnuteľností patrí žalovanej v 2. rade z titulu BSM. Z tohto dôvodu v tejto časti súd žalobu zamietol.

8. Na odvolanie oboch procesných strán Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 7Co/13/2015 - 131 zo dňa 30.03.2015 potvrdil rozsudok s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania. Zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. V odôvodnení odvolacích súd uviedol, že v časti, ktorou bolo žalobe žalobkyň čiastočne vyhovené sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v jeho vyhovujúcej časti uviedol, že vydržanie predstavuje jeden zo spôsobov pôvodného nadobudnutia vlastníckeho práva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok dochádza k nemu priamo zo zákona. Zákonnými podmienkami vydržania, pokiaľ právny poriadok tento spôsob nadobúdania vlastníctva pripúšťa, vo všeobecnosti sú oprávnená držba, uplynutie zákonom stanovenej vydržacej doby a spôsobilý predmet vydržania. Pritom, a to je potrebné osobitne zdôrazniť, právne následky nastávajú len vtedy, ak sú zároveň splnené všetky jeho podmienky. Kto je držiteľom oprávneným, upravuje Občiansky zákonník v ust. § 130 ods. 1. Podľa tohto ustanovenia, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Dobromyseľnosť ako vnútorný psychický stav nemožno priamo dokázať. Možno o nej usudzovať len z okolností, v ktorých sa tento psychický stav navonok prejavuje. Základným rozlišujúcim kritériom je, či držiteľ veci alebo vykonávateľ práva pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na všetky okolnosti daného prípadu rozumne od neho požadovať, mohol alebo nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec, ktorú fakticky ovláda alebo právo, ktoré vykonáva, patria. Okolnosti, z ktorých možno usudzovať na existenciu dobromyseľnosti musí v spore preukázať držiteľ veci, resp. vykonávateľ práva. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu, ktorý by mohol mať za následok vznik práva. Právny poriadok platný na území Slovenska od 01.01.1951 pri právnych úkonoch týkajúcich sa nadobúdania vlastníctva k nehnuteľnostiam vyžadoval osobitnú písomnú formu. Je to zrejmé z ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb. účinného od 01.01.1951 do 31.03.1964, ako aj z ust. § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. účinného od 01.04.1964. V čase uzatvárania neformálnej darovacej zmluvy, na základe ktorej mal žalovaný v 1. rade nadobudnúť nehnuteľnosti tvoriace predmet tohto sporu už niekoľko desaťročí platila zákonná povinnosť uzatvárať zmluvy o prevode nehnuteľností v písomnej forme. Išlo o tak všeobecne známu právnu povinnosť, ktorá vylučovala, aby sa žalovaný v 1. rade mohol považovať za vlastníka nehnuteľností získaných na základe neformálnej darovacej zmluvy. Ak sa teda žalovaný v 1. rade uchopil držby na základe neformálnej darovacej zmluvy, nemohol byť vzhľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je vlastníkom nehnuteľností, a to ani v prípade, ak bol presvedčený, že takáto neformálna zmluva na nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti stačí. Držba nehnuteľností opierajúca sa o neformálnu zmluvu nemôže viesť k vydržaniu. Žalovaný v 1. rade navyše v osvedčení zo dňa 09.07.1999 (č. I. 4 spisu 7C/271/2000) uviedol, že nehnuteľnosti získal darom od svojich rodičov, avšak zlým zameraním boli opomenuté sporné nehnuteľnosti. Medzi žalovaným v 1. rade a jeho rodičmi, nebohým Š. X. a žalovanou v 2. rade, bola preukázateľne uzatvorená len jedna darovacia zmluva, a to dňa 13.07.1998 (č. I. 5 spisu 7C/271/2000), predmetom ktorej ale boli iné nehnuteľnosti, a to garáž, stodola, chliev, parcela č. XXXX/X a parcela č. XXXX/X. V zmluve boli jej účastníci upozornení na to, že

právna účinnosť tohto právneho úkonu nastane udelením vkladu do katastra nehnuteľností. Žalovaný v 1. rade teda mal vedomosť o potrebe nielen zachovania písomnej formy darovacej zmluvy, ale aj vkladu do katastra nehnuteľností ako predpokladu pre nadobudnutie vlastníctva. Ani vydanie osvedčenia podľa ust. § 2 a nasl. zákona č. 293/1992 Zb. nezbavovalo súd povinnosti skúmať, či boli splnené zákonné podmienky nadobudnutia vlastníctva nehnuteľností vydržaním a či boli odstránené pochybnosti o oprávnenej držbe pred vydaním osvedčenia alebo aj po jeho vydaní. Okrem toho novelizáciou zákona č. 293/1992 Zb. uskutočnenou zákonom č. 393/2000 Z. z. boli vypustené ust. § 2 - § 9 tohto právneho predpisu upravujúce podmienky a postup pri zápise za vlastníka do evidencie nehnuteľností. Stalo sa tak ešte predtým ako vôbec mohla uplynúť 10-ročná doba počítaná odo dňa zápisu do evidencie nehnuteľností, po uplynutí ktorej sa zapísaná osoba mala stať vlastníkom zapísanej nehnuteľnosti na základe vydržania podľa ust. § 2 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb. v znení účinnom do 30.11.2000. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že žalobkyne v lehote do 30.11.2000 spochybnili postavenie žalovaného v 1. rade ako oprávneného držiteľa, a to žalobou podanou dňa 18.08.2000. Hoci neskôr žalobu na určenie, že žalovaný v 1. rade nie je oprávneným držiteľom zmenili na žalobu o určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi Š. X., prebiehajúce konanie, v ktorom sa spochybňuje nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaným v 1. rade bráni tomu, aby počas tohto konania mohlo dôjsť k zavŕšeniu procesu vydržania. Pre začiatok a trvanie vydržacej doby sa v zmysle ust. § 134 ods. 4 Občianskeho zákonníka primerane použijú ustanovenia o plynutí premlčacej doby, teda i ust. § 112 Občianskeho zákonníka upravujúce spočívanie plynutia premlčacej doby.

10. Odvolací súd zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie. Poukázal na to, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom a či vôbec bolo vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo nebohého Štefana Gumana a žalovanej v 2. rade k sporným nehnuteľnostiam. Smrťou jedného z manželov dochádza k zániku manželstva v súlade s ust. § 21 Zákona o rodine. Takýto zánik manželstva má za následok i zánik BSM, čo vyplýva z ust. § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pri takomto zániku BSM nemôže dôjsť k vyporiadaniu BSM v akomkoľvek konaní. Platí totiž ust. § 175l ods. 1 O. s. p., podľa ktorého, ak má poručiteľ v čase svojej smrti s pozostalým manželom majetok v BSM, o ktorého vyporiadaní sa nezačalo konanie na súde, vyporiada sa tento majetok v konaní o dedičstve podľa osobitného predpisu. Ak nehnuteľnosti tvoriace predmet sporu patrili do BSM nebohého Š. X. a žalovanej v 2. rade a o ich vyporiadaní sa nezačalo konanie na súde, pre čiastočné zamietnutie žaloby neexistoval dôvod, nakoľko k vyporiadaniu dedičstva nemohlo dôjsť v žiadnom inom konaní než v rámci konania o dedičstve.

11. Po vrátení veci súd prvej inštancie zistil, že žalovaná v 2. rade M. X. dňa XX.XX.XXXX zomrela a preto uznesením č. k. 17C/138/2012 - 207 zo dňa 04.06.2019 rozhodol o pokračovaní s jej dedičom Š. X., nar. XX.XX.XXXX ako žalovaným v 2. rade. Ostatní dedičia žalovanej v 2. rade už v konaní vystupujú ako procesné strany, preto súd nerozhodoval o pokračovaní v konaní s týmito dedičmi.

12. Uznesením č. k. 17C/138/2012 - 208 zo dňa 05.06.2019 súd opravil zrejmu nesprávnosť - chybu v písaní v prvom výroku rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 17C/138/2012 - 68 v časti špecifikácie parcely KNC XXXX/X zastavané plochy a nádvoría o výmere 80 m².

13. Podľa § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 134 ods. 1-4 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutel'nosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Takto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva, alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb (§ 125). Do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca. Pre začiatok a trvanie doby podľa odseku 1 sa použijú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby.

Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

14. Podľa § 70 ods. 1 zák. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľnosti v znení noviel, údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak.

15. Podľa § 195 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku, ak zaniklo manželstvo poručiteľa jeho smrťou alebo vyhlásením za mŕtveho, vyporiada sa bezpodielové spoluvlastníctvo manželov v konaní o dedičstve po poručiteľovi.

16. Po zrušení rozsudku v zamietavej časti bolo úlohou súdu prvej inštancie zistiť, akým spôsobom a či vôbec bolo vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo neb. Š. X. a jeho manželky M. X. k sporným nehnuteľnostiam. Procesné strany na pojednávaní zhodne uviedli, že sporné nehnuteľnosti neboli predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva ich právnych predchodcov.

17. Súd poukazuje na záväzný právny názor odvolacieho súdu v tejto veci, v zmysle ktorého pri zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov smrťou jedného z manželov nemôže dôjsť k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov v akomkoľvek konaní. Platí totiž ust. § 175l ods. 1 O. s. p., podľa ktorého, ak má poručiteľ v čase svojej smrti s pozostalým manželom majetok v BSM, o ktorého vyporiadaní sa nezačalo konanie na súde, vyporiada sa tento majetok v konaní o dedičstve podľa osobitného predpisu. Predmetné ustanovenie bolo nahradené ust. § 195 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, v zmysle ktorého, ak zaniklo manželstvo poručiteľa jeho smrťou, vyporiada sa bezpodielové spoluvlastníctvo manželov v konaní o dedičstve po poručiteľovi. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak nehnuteľnosti tvoriace predmet sporu patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nebohého Š. X. a jeho manželky M. X. a o ich vyporiadaní sa nezačalo konanie na súde, pre čiastočné zamietnutie žaloby neexistoval dôvod. K vyporiadaniu dedičstva nemohlo dôjsť v žiadnom inom konaní než v rámci konania o dedičstve. Z dôvodu, že bolo preukázané, že sporné parcely neboli predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva právnych predchodcov strán sporu, súd určil, že parcela KNC XXXX/X záhrada o výmere 520 m² a parcela KNC XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 80 m² zapísané na LV č. XXXX k.ú. M. Š.P. patria do dedičstva po poručiteľovi Š. X., nar. XX.X.XXXX, zomrelý XX.X.XXXX v podiele 1/2. O zvyšnom podiele 1 bolo vo veci právoplatne rozhodnuté na základe rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 17C/138/2012 - 68 zo dňa 31.03.2014. Do dedičstva po poručiteľovi Š. X. tak patrí celý podiel na predmetných nehnuteľnostiach.

18. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. O trovách tohto konania ako aj konania vedeného pod sp. zn. 7C/271/2000 súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení, pričom vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobkyne boli úspešné v časti o vyslovenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi Š. X. a žalovaní boli úspešní v časti o určenie neplatnosti darovacej zmluvy, lebo žaloba v tejto časti bola zamietnutá. Z dôvodu procesnej ekonomie súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, keďže každá z procesných strán mala čiastočný úspech v konaní.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).